

Mál nr. 373/2015
M og
vátryggingafélagið V v/fjölskyldutryggingar.

Munir hurfu úr golfbíl á ferðalagi erlendis 2. október 2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 2. október 2015 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 13. október 2015 ásamt gögnum, rafrænni tjónstilkynningu, lögregluskýrslu, bréfi V dags. 15. október 2014 sem og vátryggingarskilmálum.
3. Tölvupóstur M dags. 14. október 2015.

Málsatvik.

Í málinu liggur fyrir tjónstilkynning frá M til V þar sem kemur fram að ýmsum persónulegum munum M hafi verið stolið þar sem hún var við golfiðkun á golfvelli á Spáni. Í tilkynningunni kemur fram að líklega hafi munirnir horfið við 23. braut golfvallarins og að þeir hafi horfið þaðan sem þeir voru geymdir „í sérstöku hólfi í golfbíl og úr golfstöku.“ Nánar tiltekið segir M „Yfirgáfu golfbílinn í stutta stund við golfflöt og litum augnablik af honum. Líklegt er að hinir týndu munir hafi verið gripnir þá.“ Í málinu liggur einnig fyrir lögregluskýrsla sem lýsir atvikum með svipuðum hætti.

M telur að greiða eigi bætur úr fjölskyldutrygging hjá V og telur að vörslur á þeim munum sem stolið var hafi verið fullnægjandi. Hún hafi verið inn á lokuðum golfvelli sem sé ekki almenningssvæði og hafi í mesta lagi litið um 2-3 mínútur af golfbílnum sem ekki hafi verið búinn geymslum sem hægt var að læsa.

V vísar til vátryggingaverndar M skv. farangurslið og innbúskaskólið fjölskyldutryggingar. Sú vátryggingavernd sé þó takmörkuð með annars vegar h.lið 51. gr. vátryggingarskilmála sem segir að vátryggingin bæti ekki tjón á farangri þegar vátryggður „týnir, missir, gleymir, misleggur eða skilur eftir á almannafæri eða í ólæstum hóbýlum, geymslum, bifreiðum og bátum.“ Einnig komi fram efnislega sambærilegt ákvæði í d.lið 10. gr. varðandi tjón á innbúi. V telur að M hafi brotið gegn ákvæðum þessum með því að skilja munina eftir á almannafæri, þ.e. á stað þar sem nokkur fjöldi fólks hefur aðgang að svæðinu og umferð þess um svæðið sé óhindruð og takmaralítill. Auk þess vísar V til 64. gr. vátryggingarskilmála þar sem V áskilur sér rétt til þess að takmarka bætur ef vátryggður sýnir stórkostlegt gáleysi við meðferð hins vátryggða.

Álit.

Ágreiningur málsins snýr fyrst og fremst að því hvort háttsemi M hafi verið með þeim hætti að V geti takmarkað ábyrgð sína úr farangurslið fjölskyldutryggingar eða innbúskaskólið hennar. Umrædd ákvæði í h.lið 51. gr. og d.lið 10. gr. fela bæði í raun í sér sér fyrirmæli til vátryggðs um hvernig hann á að fara með þá muni sem hann hefur vátryggt. Því er um að ræða varúðarreglu í skilningi 2. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004. Til þess að vátryggingafélag geti takmarkað ábyrgð sína vegna þess að varúðarreglum er ekki fylgt verður það að hafa áskilið sér rétt til þess í vátryggingarskilmálum og það er gert í 60. gr. skilmálanna sem vísa með beinum hætti til 26. gr. laga um vátryggingarsamninga. Þar kemur fram að vátryggingafélag getur ekki borið fyrir sig að varúðarreglum sé ekki fylgt ef ekki er við vátryggðan að sakast eða sök hans er óveruleg eða það að vátryggingaratburður hefur orðið verður ekki rakið til brota hans.

Við mat á því hvort hér hafi verið brotið gegn varúðarreglu fyrrnefndra skilmálaákvæða verður að líta til þess að M skildi muni í sinni eigu eftir án eftirlits á svæði sem fleiri en hún sjálf höfðu aðgang að og munirnir voru ekki skildir eftir í læstri geymslu. Verður því að líta svo á að þeir sem höfðu almennt aðgang að golfvelli hafi haft aðgang að mununum þegar þeir voru skildir eftir.

Telst M því hafa brotið gegn varúðarreglur váttryggingarskilmálanna með þeim hætti að sök telst ekki óveruleg og að V hafi því heimild til að takmarka ábyrgð sína.

Þegar litið er til þess að hve miklu leyti ábyrgð getur takmarkast verður að skoða hvernig varúðarreglu var ekki sinnt, sök váttryggðs, hvernig váttryggingaratburð bar að og atvik að öðru leyti, sbr. orðalag 26. gr. laga um váttryggingarsamninga. Í lýsingu M sjálfar af aðstæðum í tjónstilkynningu verður ekki annað ráðið en að hún hafi skilið umrædda muni eftir í golfbíl sem hún notaði til golfiðkunar og notað til þess geymsluhólf í golfbílnum. Hún hafi yfirgefið umræddan bíl og litið af honum í einhverja stund. Í ljósi þess að fleiri en M höfðu aðgang að umræddu svæði verður að telja það til nokkurs gáleysis af hálfu M að hafa skilið umrædda muni í ólæstu rými og að umfang þeirra hafi ekki verið með þeim hætti að útilokað hafi verið að taka þá með sér auk þess sem skýr orsakatengsl eru á milli þess að munirnir voru skildir eftir með þessum hætti og að þeir hurfu. Verða þessir þættir metnir þannig að V geti samanlagt takmarkað bótaábyrgð sína að fullu vegna brots á þeirri varúðarreglu sem vísað hefur verið til í h.lið 51. gr. og d.lið 10. gr. váttryggingarskilmála.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr fjölskyldutryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 3. nóvember 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.